

عنوان مقاله:

نقش نماد در شعر نیما یوشیج

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: ۱۳۹۵)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۹

نویسندگان:

محمد رضا بختیاری - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور مرکز نقده

فرحناز مردی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور مرکز نقده

خلاصه مقاله:

نماد گرایی و سرایش شعر نمادین از گذشته تا حال در شعر و بیان شاعران و نویسندگان رواج داشته است؛ آن هم به سبب عوامل سیاسی، اجتماعی، زبانی و درهم شکستن هنجارهای زبان. اما نمادگرایی در شعر معاصر ایران از حدود سال ۱۳۱۶ با شعر ققنوس نیما یوشیج آغاز شد و با آثاری دیگر؛ چون مرغ آمین، کارشب پا، پادشاه فتح بر دامنه ی شعری سمبولیک افزود. از بعد از شهریور ۱۳۲۰ شعر نمادین یا سمبولیک نیما طرفدارانی جدی یافت و کسانی؛ چون اخوان ثالث و احمد شاملو، شیوه ی نیما را پی گرفتند. این تحقیق با هدف بررسی نقش نماد در شعر نیمایوشیج به انجام رسیده است. پس از بررسی اشعار نیما یوشیج به این نتیجه رسیدیم که در شعر معاصر جمله، اشعار نیما، به عنوان پدر شعر نوی فارسی نمادین و استعاری بودن واژگان، بسامد بالایی دارد و بسیاری از واژگان و اشعار به صورت نمادهای اجتماعی و سیاسی (فردی و عمومی) به کار رفته است؛ به دیگر سخن، نماد گرایی بخش سبک آفرین شعر نیمایی به حساب می آید.

کلمات کلیدی:

شعر معاصر، نمادگرایی، نیما یوشیج، اشعار نمادین، نماد در شعر نیما

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/۵۸۱۴۷۵>